

VIETNAM BULLETTIN

dubbelnummer

fl. 1,-

eerste jaargang nr. 26, 27 mei 1967
tweede jaargang nr. 1, 10 juni 1967

- tribunaaldokumentatie

- slotverklaring

jean paul sartre

Verschijnt om de 14 dagen

Redactie: M.v. Dullemen

E.de Lijser

O.D.v.d. Muyzenberg

Tineke Nijenhuis

A.A. Regtien

Redactie/administratieadres:

Vietnam Bulletin

p/a ASVA

Weesperstraat 51, Amsterdam

Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin

Abonnement f 5.- per half jaar. Los nummer f 0.40

DUBBEL NUMMER, GEWIJD AAN HET TRIBUNAAL

Twee van onze redacteuren, Ton Regtien en Maarten van Dullemen, hebben o.a. voor het Vietnam Bulletin de zitting van het Internationale Vietnam Tribunaal in Stockholm bijgewoond. Het Tribunaal heeft duizenden pagina's rapporten, verklaringen en getuigenissen opgeleverd, waarvan honderden pagina's in voor de pers beschikbare uittreksels.

Omdat het onmogelijk is al dit materiaal in dit Bulletin af te drukken, zijn we er toe overgegaan, in afwijking van de gebruikelijke formules van het Vietnam Bulletin, een tweetal door de redactie geschreven samenvattende artikelen op te nemen. Daarnaast zijn de Slotverklaring van de zitting in Stockholm en enkele fragmenten uit verschillende rapporten opgenomen. Te zijner tijd zal het Tribunaal het volledige bewijsmateriaal van Stockholm en van de volgende, nog te houden, zittingen publiceren.

Red. VB.

TRIBUNAALAVOND IN NEDERLAND

Hierbij deelt de Werkgroep Vietnam Tribunaal mee, dat de aanvankelijk op 10 mei j.l. geplande avond, die moest worden uitgesteld in verband met vertraging bij de eerste zitting van het Tribunaal, nu zal worden gehouden op 6 juni a.s. in de grote zaal van Krasnapolsky; aanvang 8 uur precies.

Op deze avond zal niet, zoals eerst was aangekondigd, Ralph Schoenman, algemeen secretaris van het Tribunaal, spreken. Daarvoor in de plaats heeft de Werkgroep Vietnam-Tribunaal de Franse chirurg Krivine en de advocaat Halimi uitgenodigd. Beiden hebben als lid van de onderzoekteams van het Tribunaal reizen naar Noord-Vietnam gemaakt, en daarover in Stockholm rapport uitgebracht.

Op de avond van 6 juni zullen films worden vertoond, die als bewijsmateriaal op het Tribunaal hebben gediend. Er zal o.a. een film worden getoond die de Franse cineast Roger Pic monteerde uit allerlei nooit vertoond film- en journaalmateriaal, aangevuld met opnamen die hij zelf in Vietnam maakte. Kaarten en documentatie voor deze unieke avond zijn o.a. te verkrijgen bij de navolgende adressen:

Algemene Studenten Vereniging Amsterdam (ASVA): Weesperstraat 51, Amsterdam.
Telefoon 225771

Socialistische Jeugd Nederland (SJ): Haarlemmer Houttuinen 73, Amsterdam

Democratische Socialistische Studenten Vereniging Politeia: R. Riethof, Joh. Huizingalaan 247 hs, Amsterdam, telefoon 151356

Oecumenische Jeugdraad (OJR): D.C. van Kereken, Maliebaan 88, Utrecht, telefoon 030-13492

Studenten Sociëteit Olofspoort: Keizersgracht 792, Amsterdam, telefoon 66033

Nadere informatie over nog meer verkoopadressen binnen en buiten Amsterdam zijn te verkrijgen bij Herman Hoeneveld, Reguliersgracht 74", Amsterdam, telefoon 222746

N.B. Toegang zal uitsluitend mogelijk zijn op vertoon van de lidmaatschapskaart van één van de bij het Jongerencomité voor Vrede en Zelfbeschikking aangesloten jeugd- of studentenorganisaties, gevoegd bij een in de voorverkoop te verkrijgen toegangkaart. Men hoeft niet noodzakelijkerwijs zijn kaart bij de eigen organisatie te bestellen.

slotverklaring internationaal tribunaal ter beoordeling van oorlogsmisdaden (STOCKHOLM, 10 MEI 1967).

HET INTERNATIONALE TRIBUNAAL TER BEOORDELING VAN OORLOGSMISDADEN

.... heeft zich, gedurende de zitting te Stockholm van 2 tot 10 mei 1967, bezig gehouden met de volgende twee vragen die in het op 15 november 1966 aangenomen programma voorkomen:

'Heeft de regering van de Verenigde Staten (en hebben de regeringen van Australië, Nieuw-Zeeland en Zuid-Korea) agressie gepleegd, agressie naar maatstaven van het Internationale Recht ?'

'Werden er civiele doelen gebombardeerd, in het bijzonder ziekenhuizen, sanatoria en dammen, en zo ja op welke schaal is dat gebeurd ?'

Gehoord hebbende de officiële vertegenwoordigers van de Democratische Republiek Vietnam en kennis genomen hebbende van de officiële weigering van de regering van de Verenigde Staten van Amerika om, ondanks herhaald aan haar gerichte verzoeken, haar standpunt uiteen te zetten;

Gehoord hebbende de verschillende rapporteurs, de deskundigen, talrijke getuigen waaronder leden van de onderzoekteams die het Tribunaal zelf naar Vietnam heeft gestuurd en Vietnamese burgers, slachtoffers van de oorlog;

Kennis genomen hebbende van verschillende dokumenten, zoals rapporten, foto's en films, evenals van een grote hoeveelheid bewijsmateriaal, en besloten hebbende dit in zijn geheel te publiceren;

Gehoord hebbende het zeer waardevolle samenvattende verslag van de heer Lélío Basso;

Acht zich in staat het volgende te besluiten:

Over de eerste vraag:

Het gebruik van geweld in de internationale betrekkingen wordt verboden door talrijke internationale overeenkomsten, waarvan de belangrijkste is het Pact van Parijs van 1928, het zogenaamde Briand-Kellog pact.

Vlak na de Tweede Wereldoorlog werd in het Handvest van de Verenigde Naties, in artikel 2, hetzelfde principe herhaald.

Artikel 6 van het Charter van Neurenberg verklaart tot misdaden tegen de vrede 'het voeren, het voorbereiden, het ontketenen en het voortzetten van een agressieoorlog of van een oorlog die strijdig is met internationale verdragen, beloften en overeenkomsten of de deelname aan een plan of aan een complot om één van de bovengenoemde daden uit te voeren'.

Tenslotte moet er aan herinnerd worden dat, zoals bepaald is in de resolutie van de Verenigde Naties van december 1960, alle volken het fundamentele recht hebben op nationale onafhankelijkheid, op soevereiniteit en op onschendbaarheid van hun grondgebied en dat aantasting van deze fundamentele rechten beschouwd kan worden als een misdaad tegen een volk.

Op 2 september 1945 verwierf het Vietnamese volk zijn onafhankelijkheid en begon het zijn nationale bestaan. Deze onafhankelijkheid werd door de oude koloniserende mogendheid weer op losse schroeven gezet. De nationale bevrijdingsoorlog die hiervan het gevolg was, eindigde met een overwinning voor het Vietnamese leger.

De Akkoorden van Genève van 20 en 21 juli 1954, bestemd om een einde te maken aan het voorafgaande conflict, hebben in Vietnam een rechtssituatie geschapen waaraan iedereen, ook de Verenigde Staten, zich dienden te houden. Deze Akkoorden erkennen de waarborgen, de onafhankelijkheid en de territoriale ondeelbaarheid en onschenbaarheid van Vietnam (artikel 6 en 7 van de Slotverklaring). Ofschoon het land ter hoogte van de 17e breedtegraad in tweeën werd gedeeld door een demarcatielijn, werd uitdrukkelijk gesteld dat deze verdeling ten doel had, militaire vraagstukken te regelen, dat hij een voorlopig karakter had en dat hij 'in geen geval gezien moest worden als een politieke of territoriale grenslijn' (artikel 6 van de Slotverklaring).

De Akkoorden van Genève hielden in dat algemene verkiezingen in het gehele land in juli 1956 gehouden moesten worden, onder controle van een Internationale Commissie, en dat het overleg hierover tussen de bevoegde vertegenwoordigers van beide zones in juli 1955 een aanvang moest nemen.

In de akkoorden werd met klem bepaald dat represailles of discriminatie tegen personen en organisaties op grond van activiteiten gedurende de voorafgaande vijandelijkheden niet mochten plaats vinden (artikel 14 van de Wapenstilstandsovereenkomst). Ze verboden de invoer van nieuwe troepen, van militair personeel, van wapens en van nieuwe ammunitie, evenals de vestiging van militaire bases (artikel 16 van de Wapenstilstandsovereenkomst) en het opnemen van Vietnam in militaire bondgenootschappen; dat gold voor de twee zones (artikel 9 van de Slotverklaring).

Deze op een vreedzame toestand in Vietnam gerichte rechtstoestand is als gevolg van elkaar opvolgende schendingen van de verschillende hierboven genoemde bepalingen van de akkoorden van Genève overgegaan in een oorlogstoestand.

Om redenen die hieronder uiteengezet zullen worden, is het Tribunaal van mening dat de verantwoordelijkheid voor deze schendingen en voor de overgang naar een oorlogstoestand ligt bij de regering van de Verenigde Staten van Amerika.

Uit de gegevens van historische en diplomatieke aard, die ter kennis zijn gebracht van het Tribunaal, blijkt:

- dat er talrijke bewijzen bestaan van vóór 1954, dat de Verenigde Staten Vietnam in hun machtssfeer wilden brengen;
- dat de regering Diem enkele weken voor het tot stand komen van de Akkoorden van Genève in Saigon is geïnstalleerd met behulp van Amerikaanse diensten;
- dat de aan de Verenigde Staten ondergeschikte autoriteiten te Saigon systematisch de bepalingen van de Akkoorden van Genève die represailles verbieden, hebben geschonden; dit is eveneens verscheidene malen vastgesteld door de Internationale Contrôle Commissie;
- dat in weerwil van de Akkoorden van Genève de Verenigde Staten reeds vanaf 1954 steeds belangrijkere hoeveelheden militair materiaal en personeel in Vietnam hebben binnengebracht en er bases hebben geïnstalleerd;

De verkiezingen, vastgesteld voor juli 1956, en die in juli 1955 onderwerp van overleg moesten zijn, hebben niet plaats gevonden, ondanks talrijke diplomatieke nota's van de regering van de Democratische Republiek Vietnam, waarin deze om dat overleg verzocht. Inlichtingen uit Amerikaanse bron rechtvaardigen de veronderstelling dat de weigering van Saigon om de meest essentiële bepaling van de Akkoorden van Genève na te komen, voor rekening komt van de Verenigde Staten.

Zo werd in Zuid-Vietnam een situatie van buitenlandse inmenging gecreëerd, waartegen het Zuidvietnamese volk een nationale bevrijdingsstrijd heeft moeten voeren, in de vorm van een politieke strijd tot 1959, en daarna als een gewapende strijd waarvan het Nationale Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam sinds 1960 de leiding heeft en waarbij dit erin slaagde gebieden onder controle te krijgen die aanzienlijk groter zijn dan die welke beheerst worden door de Verenigde Staten.

Deze aanval op het Zuiden werd gevolgd door een aanval op het Noorden, die begon in 1964 en die in 1965 verhevigd werd in de vorm van bombardementen door vliegtuigen en door zee- en landartillerie, op een wijze die het onderwerp vormt van de tweede door het Tribunaal bestudeerde vraag. De Verenigde Staten hebben steeds de kracht van deze aanvallen verhevigd, hiermee uitvoerend datgene wat zij zelf de escalatiepolitiek hebben genoemd.

Het Tribunaal heeft niet nagelaten nauwgezet de argumenten te onderzoeken die in de officiële Amerikaanse documenten naar voren zijn gebracht om de interventie in Vietnam wettig te rechtvaardigen.

Bijzondere aandacht is gewijd aan het document, getiteld: 'Juridisch memorandum over de wettigheid van de deelname van de Verenigde Staten aan de verdediging van Vietnam', dat op 4 maart 1966 voorgelegd werd aan de Amerikaanse Senaatscommissie voor Buitenlandse Zaken. Het essentiële argument van deze tekst is de bewering dat de Amerikaanse interventie in Vietnam louter en alleen bestaat uit eenvoudige hulp aan de regering te Saigon tegen een agressie uit het Noorden. Een dergelijk argument is onhoudbaar, zowel juridisch als feitelijk.

Juridisch gezien is het nauwelijks nodig er aan te herinneren dat Vietnam één enkele natie is, waarvan moeilijk valt in te zien hoe zij agressie tegen zichzelf zou hebben gepleegd.

Feitelijk gezien heeft men nooit een enkel bewijs van deze beweerde agressie kunnen aanvoeren. De naar voren gebrachte getallen van infiltraties uit het Noorden naar het Zuiden, die dikwijls met elkaar in strijd zijn en die geen onderscheid maken tussen gewapende en ongewapende personen, zijn betwistbaar en zouden in geen enkel geval op enigerlei wijze het excuus kunnen rechtvaardigen van wettige verdediging tegen een aanval, zoals voorzien in art. 51 van het Handvest van de Verenigde Naties; bovendien is aan geen enkele van de overige voorwaarden van dit artikel voldaan.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de Verenigde Staten de verantwoordelijkheid dragen voor het gebruik van geweld in Vietnam en dat zij bijgevolg tegen dit land een misdaad hebben begaan, n.l. een agressie, een misdaad tegen de vrede.

Zij hebben hiermee de bepalingen van het Internationale Recht geschonden, die het gebruik van geweld in de internationale verhoudingen verbieden, met name het Pact van Parijs van 1928 (het Briand-Kellog pact genoemd) waarvan zij toch één van de initiatiefnemers zijn geweest, en het Handvest van de Verenigde Naties (art. 2 (4)). Deze schending van de algemene beginselen is gepaard gegaan met de schending van de overeenkomst die in het bijzonder betrekking heeft op het gebied in kwestie, Vietnam: namelijk de Akkoorden van Genève van juli 1954.

Door zo te handelen, hebben de Verenigde Staten onbetwistbaar een misdaad gepleegd tegen de vrede in de zin van art. 6 van het Charter van Neurenberg, dat bevestigd is door de internationale jurisprudentie (Uitspraak van Neurenberg en Tokio) en dat op 11 december 1946 met algemene stemmen door de Verenigde Naties erkend werd als een voor iedereen geldige internationale wet.

De Verenigde Staten hebben bovendien een misdaad begaan tegen de fundamentele rechten van het Vietnamese volk. Hier kan aan toegevoegd worden, dat staten zoals Zuid-Korea, Australië en Nieuw-Zeeland die in een of andere vorm hulp hebben verleend aan de Amerikaanse agressie, medeplichtig zijn.

Het Tribunaal heeft zich bezig gehouden met de situatie in Cambodja. Het heeft het verslag gehoord van de onderzoeksteams die het naar dit land heeft gezonden, en ook de verklaring van een officiële vertegenwoordiger van de Generale Staf van het Cambodjaanse leger. Het is van mening dat de strijdkrachten van de Verenigde Staten, en die van de aan hen ondergeschikte regeringen te Bangkok en Saigon, voortdurende en ernstige agressie plegen tegen het koninkrijk Cambodja. Deze agressie vormt niet alleen een inbreuk op de neutraliteit en de onafhankelijkheid van Cambodja, maar vormt ook een zeer ernstige bedreiging van de vrede in Zuidoost Azië en in de wereld.

Over de tweede vraag

Het Tribunaal is tot de overtuiging gekomen dat de bombardementen die met vliegtuigen en vanuit zee en van de grond af plaatsvinden op civiele doelen, een masaal, systematisch en weloverwogen karakter dragen.

De massale omvang van deze bombardementen wordt bevestigd door talloze inlichtingen uit Amerikaanse bron, betreffende het afgeworpen tonnage bommen en de veelvuldigheid van de luchtaanvallen.

Het systematische en weloverwogen karakter van de bombardementen op burgerdoelen wordt bewezen door zeer vele getuigenverklaringen die erop wijzen dat deze bombardementen in

verreweg de meeste gevallen vooraf worden gegaan door verkenningsvluchten: een inlichting uit Amerikaanse bron maakt melding van het feit dat enkel en alleen de toestellen die op één enkele basis in Thailand gestationeerd zijn, al iedere maand 300.000 meter film gebruiken om Vietnam te fotograferen. Als men er aan de ene kant rekening mee houdt dat het grootste deel van de toestellen voorzien is van een inrichting waarmee automatisch vuur ingesteld kan worden, en aan de andere kant dat de toestellen aanhoudend en hardnekkig naar dezelfde doelen terugkomen, die soms al bijna helemaal vernield zijn, dan is er geen twijfel mogelijk aan de weloverwogen bedoeling de doelen te treffen die geraakt werden.

Behalve door de luchtbombardementen wordt door de intensieve, aanhoudende beschietingen door de artillerie van de Zevende Vloot de kuststrook steeds meer en meer vernield.

Alle getuigen die werden gehoord, in het bijzonder de leden van de onderzoekteams, hebben bevestigd dat het grootste deel van de burgerdoelen (ziekenhuizen, scholen, kerken, pagoden) heel goed zichtbaar zijn en zich duidelijk onderscheiden van de rest van het Vietnamese landschap.

De omvang van de bombardementen is aanzienlijk en het Tribunaal heeft zijn onderzoekteams een zeer zorgvuldige studie laten maken van de door de Democratische Republiek Vietnam gepubliceerde gegevens. Aan de hand van steekproeven hebben de onderzoekteams op door henzelf bepaalde plaatsen deze gegevens gecontroleerd. Op deze manier zijn bijvoorbeeld 34 van de 95 medische instellingen die door de Vietnamese Onderzoekkommissie voor Oorlogsmisdaden als vernield worden opgegeven, bezocht door de onderzoekteams van het Tribunaal; dat is dus 36 %. Deze steekproeven ontlenuen hun waarde aan de uitgebreidheid van het gebied waarover ze genomen werden: de 34 gecontroleerde ziekenhuizen liggen verspreid over acht van de twaalf provincies die door de bombardementen getroffen worden.

Het Tribunaal heeft naast de talrijke afzonderlijke getuigenissen die werden voorgelegd, de verzamelrapporten bestudeerd over de vernieling van verschillende soorten burgerdoelen: ziekenhuizen, scholen, pagoden, kerken, dijken, alsmede over de bombardementen op de burgerbevolking in de stadscentra en op het platteland. Ook heeft het een samenvattend rapport bestudeerd over de bombardementen in de beide provincies Nghe An en Thanh Hoa. Al deze rapporten waren samengesteld uit documenten, getuigenissen en bewijsstukken.

Het Tribunaal heeft geconstateerd dat dijken en andere waterwerken van vitaal belang zijn voor het Vietnamese volk en dat er groot gevaar van hongersnood voor de burgerbevolking dreigt bij een poging van het Amerikaanse leger om de dijken en waterwerken te vernielen.

Het Tribunaal heeft alle noodzakelijke inlichtingen gekregen over de verscheidenheid en vernietigingskracht van het oorlogstuig dat tegen de Democratische Republiek Vietnam gebruikt wordt en de wijze waarop het gebruikt wordt (hoogexplosieve bommen, napalm- en fosforbommen, fragmentatiebommen, enz.) Zwaar door napalm gewonde mensen zijn voor het Tribunaal verschenen en medische rapporten van onderzoekingen van verwondingen werden voorgelegd.

De aandacht van het Tribunaal was in het bijzonder gewijd aan een massaal gebruik van verschillende soorten fragmentatiebommen, door de Amerikanen ook wel CBU's genoemd, en door de Vietnamezen aangeduid als kogeltjesbommen. Dit oorlogstuig, dat overduidelijk bestemd is om de weerloze burgerbevolking te treffen, heeft de volgende eigenschappen:

- uit de containers die door de Vietnamezen moederbommen worden genoemd, komen een honderdtal kleine langwerpige of ronde bommetjes (ananas- of guavebommen), waaruit op hun beurt honderden kleine kogeltjes komen. Eén enkele moederbom brengt dus een verstrooiing teweeg van ongeveer honderdduizend kogeltjes;
- deze kogeltjes kunnen geen ernstige schade toebrengen aan gebouwen en installaties, noch aan beschermd militair personeel (bijv. luchtafweerpersoneel achter hun zandzakken). Ze zijn dus zuiver en alleen bestemd om een zo groot mogelijk aantal burgers te treffen.

Het Tribunaal heeft medische specialisten een studie laten maken van de gevolgen als men getroffen wordt door deze kogeltjes. De baan van deze kogeltjes door het lichaam is lang en onregelmatig en veroorzaakt, afgezien van de dodelijke gevallen, vele en zeer verschillende inwendige kwetsuren.

Op de conventie van Den Haag (nr. 4) van 18 oktober 1907 werd gesteld dat de strijdende partijen geen onbegrensde rechten hebben met betrekking tot de keuze van de middelen om de vijand schade toe te brengen (art. 22); in het bijzonder wordt door dezelfde conventie het gebruik verboden van wapenen, projectielen en materialen die er met opzet op ingericht zijn om nutteloos

lijden te veroorzaken (art. 23); een aanval of een bombardement op steden, dorpen, woningen of gebouwen die niet verdedigd worden, is verboden (art. 25). Bij bombardementen moeten voor zover dat mogelijk is, alle noodzakelijke maatregelen genomen worden om gebouwen te sparen die gewijd zijn aan godsdienst, kunst, wetenschap of aan liefdadige doeleinden, en verder om historische monumenten te sparen en ziekenhuizen of plaatsen waar zieken en gewonden worden verzorgd, tenzij deze plaatsen gebruikt worden voor militaire doeleinden (art. 27).

In art. 6 van het Charter van Neurenberg worden als oorlogsmisdaden genoemd de zinloze vernietiging van steden en dorpen of een vernietiging die niet gerechtvaardigd wordt door de militaire eisen.

Evenzo wordt in de Conventie van Genève van 2 augustus 1949 gesteld dat het absoluut verboden is om burgerziekenhuizen aan te vallen (art. 18) of individuele of gemeenschappelijke eigendommen, als dit niet absoluut noodzakelijk is voor het verloop van de militaire operaties (art. 53).

De regering van de Verenigde Staten kan niet voorbijgaan aan dergelijke verdragen waarvan zij één van de ondertekenaars is, daar haar eigen grondwet (art. 6 en 2) deze boven het nationale recht stelt. Bovendien wordt er in het officiële handboek (Dept. of the Army Field Manual), genaamd 'The Law of Land Warfare', uitgegeven door het Ministerie van Oorlog van de Verenigde Staten (1956, ref. F.M. 27-10) op gewezen dat de bovengenoemde bepalingen bindend zijn voor alle leden van het Amerikaanse leger.

Dientengevolge is het Tribunaal van mening dat, door burgerbevolking en burgerdoelen in de Democratische Republiek Vietnam te onderwerpen aan hevige en systematische bombardementen, de Verenigde Staten van Amerika een OORLOGSMISDAAD hebben begaan.

Onafhankelijk van de veroordeling van deze oorlogsmisdaad in zijn algemeenheid, wil het Tribunaal zich in het bijzonder uitspreken tegen het gebruik van de fragmentatiebommen van het type CBU, die nergens anders toe dienen dan om zoveel mogelijk burgers te treffen en die beschouwd moeten worden als wapens die door de oorlogswetten en -gebruiken verboden zijn.

Gekonfronteerd met het verzet van een volk dat 'in vrede en vrijheid zijn recht op volledige onafhankelijkheid en op onschendbaarheid van zijn grondgebied' dacht uit te oefenen (Resolutie van de Verenigde Naties, 14-12-1960), heeft de regering van de Verenigde Staten door de omvang en de veelvuldigheid van deze oorlogsmisdaden, daaraan het karakter gegeven van een misdaad tegen de mensheid (art. 6 van het Charter van Neurenberg).

Deze misdaden moeten niet gezien worden als de enige konsekwentie van deze agressieoorlog; ze zijn verantwoordelijk voor de voortzetting van de oorlog.

Gezien het systematische gebruik, met het doel de fundamentele rechten van het Vietnamese volk en zijn eenheid en vredeswil in de grond te boren, vormen de misdaden tegen de mensheid waaraan de regering van de Verenigde Staten zich heeft schuldig gemaakt een fundamenteel bestanddeel van de agressie-misdaad die volgens de termen van het vonnis van Neurenberg de hoogste misdaad is.

KONKLUSIES VAN HET TRIBUNAAL

1. - Heeft de regering van de Verenigde Staten agressie gepleegd tegen Vietnam volgens de regels van het Internationale Recht ?
- JA. (met algemene stemmen)
2. - Hebben er bombardementen plaatsgevonden van zuiver civiele doelen, bijvoorbeeld ziekenhuizen, scholen, dammen, en zo ja, op welke schaal ?
- JA. (met algemene stemmen)

Wij konkluderen dat de regering en het leger van de Verenigde Staten schuldig zijn aan weloverwogen, systematische bombardementen op grote schaal van civiele doelen, waarbij inbegrepen de burgerbevolking, woonhuizen, dorpen, dammen, dijken, ziekenhuizen, leprozeninrichtingen, scholen, kerken, pagoden, historische en kulturele monumenten.

Met algemene stemmen, op één onthouding na, konkluderen we eveneens dat de regering van de Verenigde Staten van Amerika schuldig is aan herhaalde schending van de neutraliteit en het grondgebied van Cambodja, en aan aanvallen op de burgerbevolking van een aantal steden en dorpen in Cambodja.

3. - Zijn de regeringen van Australië, Nieuw-Zeeland en Zuid-Korea medeplichtigen van de Verenigde Staten in de agressie tegen Vietnam, die een schending betekent van het internationale recht ?
- JA. (met algemene stemmen)

Bovendien dringt de vraag zich op of de regeringen van Thailand en andere landen ook medeplichtig zijn aan de agressie en aan de andere misdaden tegen Vietnam en zijn bevolking. We hebben op deze zitting van het Tribunaal geen gelegenheid gehad om op deze vraag in te gaan. We zijn van plan de juridische aspecten van dit probleem te bestuderen en op de volgende zitting in dit verband eventuele bewijzen te onderzoeken.

Gezien 'Ne variatur'

De President van het Tribunaal

Jean Paul Sartre

Stockholm, 10 mei 1967

HET BEGIN VAN DE AMERIKAANSE INTERVENTIE

Om na te gaan of er in Vietnam sprake is van Amerikaanse agressie werden er op het Tribunaal zowel juridische als historische aspecten van de Vietnamese oorlog bestudeerd. De juridische kanten zijn (zeer in het kort) terug te vinden in de Slotverklaring. Wat de historische kant betreft werden aan het Tribunaal een vijftal rapporten voorgelegd:

1. Chronologie des faits relatifs à la guerre d'agression des Etats-Unis au Viêt-Nam, uitgebracht door de Commission d'enquête de la République Démocratique du Viêt-Nam sur les crimes de guerre des impérialistes Américains au Viêt-Nam, (beslaat de periode 1941-'66);
2. Rapport historique sur l'agression Américaine au Viêt-Nam, door de Franse journalist en historicus Charles Fourniau, (periode 1964-'67);
3. Juridical Viewpoints of the U.S. War of Agression in Vietnam as War Crime, door the Japan Committee for the Investigation of U.S. War Crimes in Vietnam, (voor een belangrijk deel gewijd aan de schendingen van de akkoorden van Genève);
4. Temoignage sur l'intervention Américaine au Vietnam de 1945 à 1964, door Jean Chesneaux, directeur d'Etudes à l'école des Hautes Etudes (Sorbonne);
5. The Historical Background of United States Agression in Vietnam since World War Two, door Prof. Gabriel Kolko, University of Pennsylvania, Philadelphia, USA.

De vijf rapporten hebben samen een kleine 200 bladzijden en het is dus onmogelijk om er enigszins uitvoerig uit te citeren. Hieronder volgen uit de genoemde rapporten enkele fragmenten die handelen over verschillende historische perioden.

M. v. D.

Een kardinale beslissing

Prof. Gabriel Kolko analyseert de vanaf de Tweede Wereldoorlog door Amerika ten opzichte van Vietnam gevoerde politiek. De Vietminh, een coalitie tussen linkse en gematigde groeperingen, die in 1939 was opgericht, hield gedurende de oorlog met Japan via de O.S.S., de voorloper van de CIA, contact met de Amerikanen.

"De Vietminh maakte in juli 1945 zijn programma aan Washington bekend en gaf de volgende wensen aan:

- onafhankelijkheid binnen een periode van vijf tot tien jaar,
- een democratie, gebaseerd op algemeen kiesrecht,
- aankoop van de Franse economische bezittingen door de staat.

De daarop volgende maand riep de Vietminh een nieuwe staat uit en baseerde zijn nieuwe Onafhankelijkheidsverklaring op die van de Amerikanen en gaf er ook dezelfde naam aan. In oktober 1945 vertelde Ho aan een afgevaardigde van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken: "mijn volk ziet uit naar de Verenigde Staten als het land dat waarschijnlijk de meeste sympathie voor onze zaak zal hebben." Nooit heeft een revolutionaire leider zich meer vergist. Op de Conferentie van Potsdam van juli 1945 en enige weken later in de General Order nummer 1 van de Verenigde Staten, maakten de Amerikanen een einde aan hun dubbelzinnigheid ten opzichte van Indo-China door de Engelsen te machtigen het land ten Zuiden van de 16e breedtegraad over te nemen en door de Chinezen (de nationalistische Chinezen van Tsjang Kai Tsjek, red.VB) de bezetting ten Noorden van de 16e breedtegraad toe te staan. Dit betekende het herstel van de Fransen die door de Engelsen sinds 1943 loyaal waren ondersteund. Het belang van deze beslissing kan niet worden overschat, omdat het de Verenigde Staten verantwoordelijk maakte voor de terugkeer van de Fransen op een moment dat Washington de onafhankelijkheid van het land had kunnen dicteren. Gezien de alternatieve mogelijkheden was de Amerikaanse steun voor de terugkeer van Frankrijk in Indo-China duidelijk een middel om de overwinning van links tegen te gaan, een kwestie die niet alleen voor dat land maar voor het gehele Verre Oosten van belang was. Zowel ideëel als materieel had de Amerikaanse regering nu besloten te gokken op de terugkeer van het Franse kolonialisme, hoe onaangenaam ze dat ook eerst gevonden mocht hebben. Eind augustus (1945) was de Gaulle in Washington en op de 24ste sprak hij met Truman over Indo-China. De Verenigde Staten, zo vertelde de president de Franse leider, waren nu voorstanders van de terugkeer van Frankrijk in Indo-China. De beslissing was gevallen en het zou de loop van de wereldgeschiedenis voor tientallen jaren beïnvloeden."

(Prof. Kolko, Historical Background, pag. 4-6, noten weggelaten)

De schendingen van de militaire clausules van de Akkoorden van Genève

"De Akkoorden van Genève en de Slotverklaring van Genève verbieden de invoer van additionele troepen, wapens en ammunitie, evenals de vestiging van militaire bases onder beheer van buiten-

landse mogelijkheden en de stichting van nieuwe militaire bases. Op 21 juni 1956 besloot de Democratische Republiek Vietnam (het Noorden) op een kabinetszitting haar leger met 80.000 man te verminderen, terwijl in Zuid-Vietnam de Amerikaanse autoriteiten - die het Franse leger vervingen - in het geheim en openlijk doorgingen met het op grote schaal uitbreiden van de wapenvoorraden. Ten tijde van de Akkoorden van Genève waren er al 200 leden van een Amerikaanse militaire organisatie, 'Military Aid Advisory Group' (MAAG) genaamd, aan het werk. Aangezien deze groep door de Verenigde Staten was opgezet in de loop van de Indochinese oorlog was er geen enkele aanleiding voor deze groep om met zijn werk verder te gaan. De regering van de Verenigde Staten handhaafde de groep echter niet alleen, maar zond nieuw militair personeel naar Zuid-Vietnam en vormde zo een aantal nieuwe militaire organisaties. Aangezien het aanvoeren van militair personeel en oorlogsmateriaal een schending van de Akkoorden betekende, werd het gedaan met ontduiking van de controle van de Internationale Controle Commissie (ICC). Toch is er een groot aantal gevallen bij het controleapparaat van de ICC bekend geworden en aan de ICC doorgegeven. Bijvoorbeeld:

- 1) In het vijfde interimrapport van de ICC (van 11 augustus 1955 tot 10 december 1955) wordt o. a. verklaard: "28 - Het in Saigon gevestigde team rapporteerde aan de Commissie dat op de luchthaven van Saigon regelmatig militaire toestellen landden, waaronder Amerikaanse marinetoestellen. Het team werd niet van tevoren gewaarschuwd over deze bewegingen. . ."; "35 - Moeilijkheden werden eveneens ondervonden bij de controle van de vliegtuigen in Saigon sinds in augustus de verplaatsingsmogelijkheden van het team werden beperkt tot het VIP-kraampje en het parkeerterrein. . ."
- 2) In het zesde interimrapport van de ICC (van 11 december 1955 tot 31 juli 1956) wordt o. a. verklaard: ". . . Volgens de rapporten die van verschillende teams werden ontvangen, in het bijzonder van het in Saigon gevestigde team, bleven in de periode die we hier bespreken Amerikaanse marine- en legervliegtuigen Vietnam zonder melding binnenkomen en verlaten. In een aantal gevallen werd geconstateerd dat deze vliegtuigen Amerikaans en Vietnamees militair personeel brachten en haalden." En verder: "Door het team in Saigon werden 36 gevallen opgetekend waarin geen meldingen waren ontvangen en in 14 gevallen zag het team zelf dat er militair personeel aankwam op het vliegveld van Saigon." "Het in Saigon gevestigde team constateerde herhaaldelijk dat er in de haven zonder voorafgaande melding oorlogsmateriaal aan land werd gebracht. . ."

(.)

Bovendien werd in 1955, zonder toestemming van de ICC, door de Verenigde Staten in Zuid-Vietnam een militair lichaam ingesteld genaamd 'Temporary Equipment Recovery Mission' (TERM).

- 4) In het zesde interimrapport van de ICC wordt o. a. verklaard: "De commissie werd ervan op de hoogte gesteld dat de leden van TERM de laatste week van mei 1955 Zuid-Vietnam zouden binnenkomen. De commissie stelde de Franse verbindingsmissie ervan in kennis dat de zaak werd bestudeerd en dat, zolang de beslissing van de commissie nog niet gevallen was, er geen binnenkomst mocht plaatsvinden. Desondanks zijn er 290 man militair personeel die tot TERM behoren uit de Verenigde Staten Zuid-Vietnam binnengekomen; zo werd de commissie voor een fait accompli geplaatst."

(Japan Committee, pag. 11-12)

Plannen in 1961

"19 juni (1961). Een Amerikaanse missie geleid door Eugène Staley arriveert in Zuid-Vietnam om een plan uit te werken voor een agressieoorlog tegen Vietnam. Dit plan, bekend onder de naam 'plan Staley' en goedgekeurd door het Witte Huis, bestaat uit drie onderdelen:

- 1e etappe: In 18 maanden Zuid-Vietnam pacificeren en bases creëren in Noord-Vietnam.
- 2e etappe: De economie herstellen en het marionettenleger in Zuid-Vietnam versterken. Sabotage-activiteiten in Noord-Vietnam vergroten.
- 3e etappe: De economie van Zuid-Vietnam ontwikkelen, Noord-Vietnam aanvallen.

De eerste etappe, die de belangrijkste wordt geacht, houdt de volgende concrete maatregelen in:

- Het potentieel van het marionettenleger opvoeren van 150.000 tot 170.000 tegen het eind van 1961.
- Het potentieel van de Burgerwacht opvoeren van 68.000 tot 100.000 en deze veranderen in een gewoon leger.
- Het potentieel van de politiemacht opvoeren van 45.000 tot 90.000.

- De bevolking van 10 miljoen in Zuid-Vietnam hergroeperen in 17.000 'strategische dorpen'.
- De hulp aan de regering in Saigon vergroten om bovengenoemd plan te verwerkelijken.'

(Commission d'enquête de la DRV, pag. 30; bronnen van dit Staleyplan zijn hierin niet aangegeven, maar zijn o.a. te vinden in Charles Fourniau, Le Vietnam face à la guerre, pag. 116-124, waarin o.a. een redevoering van Diem van 2-10-'61 voor de Zuidvietnamese Assemblee wordt genoemd; red. VB)

Amerikaanse verantwoordelijkheid

Het uiterst degelijk gedocumenteerde rapport van Prof. Gabriel Kolko eindigt met o.a. de volgende conclusie:

'Ieder objectief en zorgvuldig gemaakt historisch verslag van de geschiedenis van Vietnam moet eindigen met het feit dat de Verenigde Staten alleen de last van de verantwoordelijkheid van de martelgang van een gehele natie sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog moeten dragen. De terugkeer van Frankrijk in Vietnam en zijn vermogen om voor de herovering van een kolonie te vechten was te danken aan beslissende politieke besluiten die in 1945 in Washington werden genomen. De later plaatsvindende onderdrukking was mogelijk door de financiële en militaire steun die de Verenigde Staten aan Frankrijk gaven. Aanvankelijk als passieve toekijkende partij, later als hoofdverantwoordelijke, maakten de Amerikanen van Vietnam een internationale arena van de Koude Oorlog.

De oorlog dient in geen geval beschouwd te worden als een burgeroorlog of zelfs maar als een bijproduct daarvan. In die vorm zou hij nauwelijks lang hebben geduurd, zijnde een strijd tegen een onderdrukking van een nationale en radicale beweging die door de meerderheid van het Vietnamese volk altijd is ondersteund.

De Verenigde Staten reageerden op hun chronisch onvermogen om een bruikbaar alternatief te vinden voor de Vietminh en het Nationaal Bevrijdings Front met het escaleren van de oorlog in Vietnam tegen de gehele natie. Zij probeerden de binnenlandse oppositie te kalmeren door de oorlog te verbreden. Om zekere nederlagen te vermijden, verkrachtten zij keer op keer het geschreven en ongeschreven internationale recht. De Verenigde Staten beantwoordden iedere poging om tot onderhandelingen te komen, of die van de Vietnamezen, van de Fransen of van de Russen kwam, met versnelde oorlogsvoering in de hoop hun uiteindelijke doelstellingen eerder door militaire middelen dan door diplomatie te bereiken.'

(Prof. Kolko, Historical Background, pag. 68-69)

DE ZITTING IN STOCKHOLM

(enkele gegevens)

De Stockholmse zitting van het Tribunaal werd gehouden van dinsdag 2 mei tot en met woensdag 10 mei. In de nacht voorafgaande aan de 10de mei was het voltallige Tribunaal tot half vijf in de ochtend bezig met het opstellen van de slotverklaring.

Er waren gemiddeld zo'n 100 journalisten aanwezig, afkomstig uit landen over de gehele wereld. Er waren Amerikaanse t.v.-ploegen (C.B.S.-television). Van de wereldopiniebladen waren o.a. The Observer, New York Times, Times en de New York Herald Tribune aanwezig. Verder de persbureau's Tass, Reuter, Associated Press, Agence France Presse en het Noordvietnamese persbureau V.N.A.

Van de Nederlandse pers is, afgezien van twee redacteurs van het Vietnam Bulletin, uitsluitend de G.P.D. (combinatie van provinciale bladen) aanwezig geweest. Vrije Volk, VARA en Telegraaf baseerden zich op één, vanuit Göteborg werkende correspondent, alle andere kranten betrokken hun nieuws praktisch uitsluitend uit berichten van Associated Press of Reuter. De redacteurs van het VB schreven artikelen voor Trouw, Friesche Koerier, Vrij Nederland en Radikaal. Verder werden twee korte radioprogramma's gemaakt, één voor de K.R.O. en één voor de V.P.R.O.

Tijdens de dagelijkse zittingen was voortdurend een van uitnodigingskaarten voorzien publiek aanwezig. De zaal in het Folkets Hus, gebouw van de Zweedse vakbeweging, had een capaciteit van ongeveer 600 plaatsen. Er was aan iedere stoel een microfoon bevestigd. Simultaanvertaling door tolken vond plaats in het Frans en het Engels. Bij de getuigenverklaringen van

de Vietnamezen werd de Vietnamese tekst niet simultaan, maar via een tolk op het podium vertaald. Het Tribunaal nodigde bij deze vertalingen altijd een willekeurige bezoeker uit de zaal, die Vietnamees kon verstaan, uit om de vertalingen vanuit het Vietnamees te controleren.

Er is in totaal vijf uur filmmateriaal gedraaid. Daarbij een twee uur durende documentaire van Roger Pic (Frankrijk). Verder een Japanse film van ongeveer een uur, reisverslag van een Japans onderzoekteam naar Noord-Vietnam. Een korte Noordvietnamese documentaire over constructie en uitwerking van de fragmentatiebom (Engels gesproken) en nog wat werk van Roger Pic, een verzameling van gedeelten uit door Westerse t.v.-ploegen opgenomen films over Zuid-Vietnam. Het Tribunaal had meer filmmateriaal tot zijn beschikking, maar in Stockholm ging het er vooral om de uitwerking van de bombardementen en de doelen van deze bombardementen in beeld te brengen. Ander filmmateriaal, in grote hoeveelheid aanwezig, zal bij de volgende zittingen worden gedraaid.

De volgende zitting is voorlopig gepland voor begin oktober van dit jaar. Het Tribunaal heeft zich alsnog tot de Gaulle gericht om deze zitting in Parijs te laten doorgaan. Zoals bekend werd de eerste zitting in Parijs door de Gaulle verboden.

Er waren 3 Noordvietnamese en 3 Zuidvietnamese getuigen aanwezig. Er werden per dag gemiddeld 3 tot 4 rapporten van getuige-deskundigen of van de onderzoekteams op tafel gebracht. Sommige rapporten (Behar) bereikten een dikte van 2000 pagina's.

Het secretariaat van het Tribunaal, tijdens de zitting in Stockholm, werd bemand door een internationaal gezelschap. Er was een tiental medewerkers van de Bertrand Russel Peace Foundation uit Londen en New York. Verder het complete secretariaat vanuit Parijs (8 personen). Tenslotte een twintigtal Zweedse studenten uit Stockholm en Uppsala, die vrijwillig dag en nacht werkten om het Tribunaal vlot te laten verlopen. Er werd in ploegen van vijf tot tien man gewerkt om de rapporten en persstencils zo snel mogelijk, meestal dezelfde dag nog, vertaald en vermenigvuldigd te krijgen. De snelheid waarmee gewerkt moest worden, de korte tijd van voorbereiding die men in Stockholm had na het verbod van de Gaulle, maken de prestatie van de Zweedse Werkgroep Vietnam Tribunaal tot een uitzonderlijke krachttoer.

Na een besloten vergadering van de Tribunaal-leden in Stockholm, waarbij met name de werkzaamheden en persverklaringen besproken zijn die sinds november '66 (de voorafgaande voltallige bijeenkomst van het Tribunaal in Londen) werden uitgegeven, is besloten het permanente secretariaat van het Tribunaal te verplaatsen van Londen naar Parijs. Deze beslissing is terugvoerbaar op de ontstemming, die een aantal activiteiten van de Algemeen Secretaris Ralph Schoenman hadden verwekt bij met name de Franse delegatie.

Het adres van het Tribunaal-secretariaat is thans:

Amis Français de la Fondation Russell
22, Rue Etienne Marcel - Parijs (Ie)
telefoon: CEN 2027 - CEN 2091
(4 lijnen) CEN 2151 - GUT 3156

Het kantoor is dagelijks geopend op de normale kantooruren.

T.R.

BEKNOPT OVERZICHT VAN DE BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN

van 3 tot 13 mei 1967

- 3 mei - Hevige gevechten bij Mytho, in de Mekongdelta, en bij Khe San, in het Noorden bij de grens met Laos om enige strategisch belangrijke heuvels. Het Bevrijdingsfront blaast een oliepijpleiding op vlak bij Saigon. Generaal Westmoreland vraagt Johnson de troepensterkte in Vietnam op te voeren tot minstens 600.000 man. Rusk weigert voor het Tribunaal te verschijnen om het Amerikaanse standpunt toe te lichten.
- 4 mei - Voor 1968 heeft de Sovjet-Unie Noord-Vietnam hulp toegezegd voor een waarde van enige honderden miljoenen roebels. Bij de gevechten in de buurt van Khe San leiden Amerikanen en Noordvietnamezen zware verliezen.
- 5 mei - Nieuwe bombardementen op Hanoi, waarbij weer splinterbommen gebruikt zijn. De regering neemt speciale maatregelen om de veiligheid van de in Hanoi verblijvende buitenlandse diplomaten te waarborgen. 29 Congresleden dringen er in een brief bij

- Johnson op aan niet toe te geven aan de druk, die op hem wordt uitgeoefend om de haven van Haiphong te blokkeren. Een woordvoerder van het State Department geeft het gebruik van fragmentatiebommen (2e type) in Vietnam toe.
- 6 mei - Kardinaal Spellman krijgt op West Point de 'Sylvanus Thayer Award', een van de hoogste militaire onderscheidingen. Wegens de hevige aanvallen op Amerikaanse kampementen, met name bij de gedemilitariseerde zone, worden extra mari-nierstroepen ter versterking aangevoerd.
- 8 mei - Washington verklaart nog steeds - via Warschau - in contact te staan met Hanoi. Met gebruikmaking van vlammenwerpers lopen 1000 Noordvietnamezen een voor-post onder de voet: de verliezen bedragen van beide kanten ruim 100 man.
- 10 mei - Tegelijk met een bombardement op twee elektriciteitscentrales te Haiphong is de MIG-basis Kien An aangevallen. Het Tribunaal te Stockholm acht de Verenigde Staten schuldig aan agressie en bombardementen op burgerdoelen; deze uitspraak is gebaseerd op het Handvest van de Verenigde Naties, het Briand-Kellog pact en de Geneefse Akkoorden. De Verenigde Boeddhisten maken bekend dat op 24 april een rechts-extremistische organisatie een bomaanslag heeft gepleegd op het boeddhistische sociale opleidingsinstituut in Saigon.
- 11 mei - In een uiterst scherpe aanval op de Verenigde Staten eist Oe Thant de onmiddellijke stopzetting van de bombardementen, als Amerika inderdaad vrede wenst. Thant ziet de 'beginfase van de derde wereldoorlog'. Generaal Westmoreland is nu ook belast met de uitvoering van het 'landelijk pacificatieprogramma'.
- 12 mei - Ky stelt zich kandidaat voor het presidentschap voor de in september te houden verkiezingen in het door de Amerikanen bezette gedeelte van Zuid-Vietnam. De Amerikaanse luchtmachtbasis Bien Hoa bij Saigon is door het Bevrijdingsfront aangevallen, waarbij o.a. voor het eerst 140 mm-raketten gebruikt zijn. In Saigon is bekend gemaakt dat de afgelopen week 2202 Amerikanen buiten gevecht gesteld zijn, waarvan 274 gedood. Eveneens zijn 212 Zuidvietnamezen gedood, terwijl de Noordvietnamese verliezen geschat worden op 1900 man.

(NRC - Utrechts Nieuwsblad - Le Monde)

LITERATUUR OVER VIETNAM

From Yalta to Vietnam, American Foreign Policy in the Cold War, door David Horowitz, a Penguin Special S 251, 1967. Een diepgaande, critische studie van de Amerikaanse politiek sinds 1945. 10 shilling 6.

Achter de linies in Noord-Vietnam, door H. E. Salisbury, N.V. Het Parool, Amsterdam 1967. Nederlandse vertaling van het boek dat de New York Times-reporter na terugkeer van zijn verblijf in Noord-Vietnam (van 22-12-'66 tot 7-1-'67) schreef. Het boek behandelt ook de reacties die zijn artikelen in Amerika teweegbrachten. f 8.90.

Hô Chi Minh, door Jean Lacouture, Seuil, Parijs 1967. Een levensbeschrijving van de man die de Vietnamese onafhankelijkheidsstrijd tegen Frankrijk leidde; geschreven door de emigrante Franse Vietnamkenner Lacouture, medewerker van Le Monde en auteur van o.a. 'Le Vietnam entre deux paix'. f 5.50.

The Green Berets, door Robin Moore, A Mayflower-Dell Paperback, London 1966. Dit boek van reeds wat oudere datum geeft een (schokkend) beeld van de activiteiten van de Amerikaanse Special Forces - de geheime anti-guerilla elite-eenheden - in de periode dat de Amerikanen officieel nog als 'adviseurs' in Vietnam waren. De schrijver volgde, om dit boek te kunnen schrijven, zelf de Special Forces-opleiding en staat positief tegenover de beschreven activiteiten. 5 shilling.

Vietcong, the Organization and Techniques of the National Liberation Front of South Vietnam, door Douglas Pike, the M.I.T. (Massachusetts Institute of Technology) Press, USA 1966. Dit wetenschappelijke boek werd uitgegeven in het 'Studies in International Communism'-programma van het M.I.T. De auteur diende gedurende zes jaar als United States Information Agency officieel in Vietnam. Hij is voorstander van de Amerikaanse politiek, maar zijn boek bevat zeer waardevolle gegevens, o.a. gebaseerd op buitgemaakte documenten waartoe de schrijver toegang had.

MEDEDELINGEN

Financiële bijdragen voor het werk van het Vietnam Tribunaal kunnen gestort worden bij de Algemene Bank Nederland, Minervaplein 25, Amsterdam, t.n.v. de Werkgroep Vietnam Tribunaal.

Kunstenaars helpen Vietnam (Koloniepad 4, Blaricum, tel. 02953-4362). Tentoonstelling van kunstwerken in de Leeuwenkuil, Leeuwenbergkerk, St. Servaasbolwerk, Utrecht. Opening op maandag 5 juni om 8 uur. Verder geopend van 6-10 juni van 11-5 uur en van 19-22 uur.

Actiegroep Vietnam Leiden (Hoflaan 4, 01710-26171). Vrijdagavond 16 juni, 19.30 uur, stille protestmars vanaf v.d. Werfpark. Na afloop bijeenkomst in St. Anthonius Clubhuis, Lange Mare, Leiden, met sprekers en films (18 j.)

Actiegroep Vietnam (Belieslaan 2, Heiloo, 02200-31456). Verkrijgbaar landkaarten van Vietnam met plaatsregister, prijs 25 cent per stuk + 15 cent port. Voorts fotoprentbriefkaarten, vier verschillende voor f 1.-. Bestellingen op postgiro 1263483 tnv Actiegroep Vietnam.

Vietnam Steun Teams (postbus 832, Amsterdam) vraagt mensen, die bereid zijn naar Vietnam te vertrekken, zoals specialisten en technici, of zich volledig in Nederland in te zetten, voor door Vietnam gevraagde acties.

Vietnam voorlichting Wieringen, vrijdag 2 juni 8 uur in gebouw Concordia, Wieringen. Spreker Otto Boetes, films (18 j.)

Vietnam Comité Groningen (05900-52316). Woensdag 31 mei openbare avond in het Tehuis, Lutke Nieuwstraat. Sprekers: P. Korver, R.R. Eybersen, hr. Nauta en drs Verwey.

DRUKWERK

Frankering
bij abonnement
AmsterdamAfz.: Vietnam Bulletin
ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam-4
HOLLAND